

Sygnatura akt VI U 1350/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2016 roku

sprawy z odwołania A. C.

od decyzji z dnia 20 września 2013 roku znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie renty

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 20 września 2013 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje A. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 25 października 2013 do 3 sierpnia 2016 roku,

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 1350/13 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 września 2013 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych w G. odmówił A. C. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Ubezpieczony A. C. złożył odwołanie od tej decyzji. Wniósł o przyznanie prawa do renty. Podniósł, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS albowiem jego stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie zatrudnienia.

W piśmie z dnia 18 grudnia 2014 r. (k. 122) pełnomocnik ubezpieczonego sprecyzował żądanie skarżącego domagając się przyznania prawa do renty od 25 października 2013 r. (tj. od następnego dnia od zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego), na stałe.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS w Z. z dnia 10 września 2013 r. ustalające, że ubezpieczony jest zdolny do pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

A. C. urodził się (...) Posiada wykształcenie średnie – technik mechanik. Dotychczas pracował jako mechanik, ślusarz, operator maszyn. Prowadził również własną działalność gospodarczą – sklep spożywczy. Od 29 czerwca 2012 r. do 27 grudnia 2012 r. pobierał zasiłek chorobowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne od 28 grudnia 2012 r. do 23 października 2013 r. W dniu 6 marca 2012 r. wystąpił z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 25 maja 2012 r. Komisja Lekarska ZUS w Z. uznała skarżącego za zdolnego do pracy.

Decyzją z dnia 22 czerwca 2012 r. organ rentowy odmówił mu prawa do tego świadczenia. W wyniku rozpoznania odwołania od tej decyzji, postanowieniem z dnia 19 czerwca 2013 r. wydanym w sprawie VI U 805/12 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, uchylił zaskarżoną decyzję, sprawę przekazał do rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie. W jego wykonaniu pozwany wydał decyzję z dnia 29 września 2013 r., którą ubezpieczony zaskarżył.

częściowo bezsporne, a nadto dowody:

w aktach organu rentowego: tom II: świadectwa pracy k. 4-7, 46; w aktach sprawy VI U 805/12: postanowienie z dn. 19.06.2013 r. k. 56 /

U ubezpieczonego rozpoznano przewlekły zespół bólowy z objawami korzonkowymi i ubytkowymi, stan po protezoplastyce obu stawów biodrowych w 2011 r. i 2012 r. Istnieją wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne wymagające oszczędnego trybu życia, dające przeciwwskazania do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej w trybie ciągłym, pracy kierowcy zawodowego. Do uznania powyższych przeciwwskazań świadczy również przebyta obustronna protezoplastyka stawów biodrowych, mimo prawidłowego osadzenia i bez istotnego ograniczenia funkcji stawów biodrowych. W badaniu przedmiotowym ograniczenia ruchomości kręgosłupa i objawy ubytkowe i korzeniowe. W 2015 r. przeszedł operację discektomii L4/L5/S1, facetektomii i foraminotomii prawostronnej, stabilizacji międzytrzonowej i przynasadowej. Badany prowadził własny sklep, a zatem wykonywał pracę fizyczną związaną z dźwiganiem. Takiej pracy wykonywać nie może. A. C. jest częściowo niezdolny do pracy co najmniej od 25 października 2013 r. tj. od następnego dnia od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, do dnia 3 sierpnia 2016 r.

/ **dowód:** opinia biegłych sądowych: neurochirurga R. S. k. 33-33v, 110, 131, neurologa J. W. i ortopedy J. B. k. 84-84v, 100, 206, lekarza medycyny pracy R. G. k. 173-175

dokumentacja medyczna ubezpieczonego k. 59-72, 151, 158-159, 172, opinie k. 123, 150, karty zasiłkowe k. 119-120

opinie lekarskie w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. sygn. akt IV U 358/15 k. 23-23v, 56

dokumentacja medyczna ubezpieczonego stanowiąca załącznik do akt sprawy /

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748; dalej jako ustawa) rOrzeczenia [13]rrrrrrenta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: **Orzeczenia [1]1)** jest niezdolny do pracy; **Akty interpretujące [1]Orzeczenia [3]2)** ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; **Orzeczenia [3]3)** niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art.7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Natomiast art. 12 ustawy stanowi, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3). Stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy,

poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ust. 4 tego przepisu stanowi zaś, iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

W sprawie istotnym było ustalenie czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy. Spełnienie pozostałych warunków przyznania prawa do renty, określonych w art. 57 i 58 ustawy, nie było kwestionowane. Poziom kwalifikacji ubezpieczonego należało ocenić z racji posiadanego wykształcenia i wykonywanej w pracy.

Na wskazaną okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: neurochirurga, ortopedy, neurologa i lekarza medycyny pracy, a więc biegłych o specjalizacjach odpowiadających schorzeniom występującym u ubezpieczonego.

Sąd ocenił opinie biegłych za wiarygodne co do rozpoznań i stanów chorobowych oraz ich wpływu na zdolność skarżącego do pracy. Biegła sądowa neurochirurg R. S. ocenił zdolność ubezpieczonego do pracy w wąskim zakresie, biorąc pod uwagę jedynie schorzenia ściśle związane ze specjalizacją w zakresie neurochirurgii. Biegli sądowi: neurolog J. W. i ortopeda J. B. ocenili wpływ wszystkich schorzeń występujących u ubezpieczonego na jego zdolność do pracy i zgodnie uznali, że skarżący jest osobą częściowo niezdolną do pracy co najmniej od zakończenia okresu pobierania zasiłku rehabilitacyjnego tj. od 25 października 2013 r. Biegła medycyny pracy R. G. również uznała A. C. za częściowo niezdolnego do pracy na okres do 3 sierpnia 2016 r. Biegli sądowi w sposób przekonujący uzasadnili swoje stanowiska. Oparli się na dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy, aktach organu rentowego i aktach spraw: VI U 805/12 i IV U 358/14, wywiadzie uzyskanym od skarżącego oraz na jego bezpośrednim badaniu. Opinie sporządzili w sposób jasny, konkretny i spójny. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 listopada 1976 r. w sprawie IV CR 481/76 -OSNC 1977/5-6/102 „sąd nie może oprzeć swego przekonania o istnieniu lub braku okoliczności, których zbadanie wymaga wiadomości specjalnych, wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, ale powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych.” Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, iż opinie biegłych spełniają te kryteria. Wnioski końcowe opinii stanowiły bowiem integralną część z innymi poszczególnymi ich elementami. Analiza wskazanych elementów wskazuje zdaniem Sądu na wiarygodność opinii. Opinie biegłych są również logiczne. Nie ujawniły się żadne okoliczności w sprawie, które podważałyby rzetelność sporządzonych opinii przez biegłych. Opinie były również obiektywne albowiem biegli nie mieli żadnego interesu w tym by ustalić stan zdrowia ubezpieczonego odmiennie od faktycznego. Zarzuty organu rentowego do opinii biegłych sądowych: J. W. i J. B. stanowią jedynie polemikę z prawidłowo uzasadnionym stanowiskiem i kwestionują wnioski, które są sprzeczne z interesem pozwanego. Prawidłowość ich opinii potwierdzona została przez biegłą sądową R. G. która również uznała częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego, do dnia 3 sierpnia 2016 r. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony, a zatem okres, na jaki biegła uznała częściową niezdolność do pracy skarżącego należy uznać za bezsporny. Opinie biegłych w sprawie stanowią miarodajne źródło wiadomości specjalnych w procesie. W istocie ocena opinii biegłego w procesie sprowadza się bowiem do jej kontroli w zakresie zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, a także jej zrozumiałości i kompletności podstawy faktycznej, na której oparł się biegły opiniując (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30.04.2015 r., III AUa 672/14, Lex Omega).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe w pełni rozstrzyga istotę sporu, Sąd uzyskał bowiem od biegłych sądowych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Dlatego też sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej sądowej lekarza medycyny pracy (art. 217 § 3 K.p.c.). Zgodnie z ukształtowanym już orzecnictwem, sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNP 1998/1/24 i inne). Sporządzone w sprawie opinie stanowiły wystarczający materiał do oceny stanu zdrowia odwołującego pod kątem ustalenia, czy spełnia on przesłanki uznania go za osobę niezdolną do pracy, rodzaju tej niezdolności oraz okresu, w jakim przedmiotowa niezdolność występuje.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności, i tak zgodnie z art. 6 K.c. obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności koresponduje z wyrażoną w art. 232 K.p.c. zasadą

inicjatywy procesowej stron. Ubezpieczony z tego obowiązku się wywiązał i wykazał, że jest osobą częściowo niezdolną do pracy.

Analiza wszystkich okoliczności w sprawie w ujęciu aspektów medycznych (gdzie brany jest pod uwagę charakter i przebieg procesów chorobowych oraz ich wpływ na stan czynnościowy organizmu) oraz socjalnych (gdzie uwzględnia się posiadane kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwość dalszego wykonywania pracy zarobkowej, a także możliwość przywrócenia zdolności do pracy przez leczenie i rehabilitację lub przekwalifikowanie zawodowe) wskazuje, że ubezpieczony jest okresowo częściowo niezdolny do pracy.

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się na opiniach biegłych, na dokumentach, których wiarygodności strony nie kwestionowały. Dokumenty te nie budzą również wątpliwości Sądu, wobec czego zostały uznane za wiarygodne w całości.

Mając to na uwadze Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od 25 października 2013 r. do 3 sierpnia 2016 r.

Pismem z dnia 18 grudnia 2014 r. ubezpieczony sprecyzował swoje żądanie domagając się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia następnego po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego (tj. od 25 października 2013 r.), cofając tym samym żądanie przyznania renty za okres wcześniejszy. Mając to na względzie Sąd na podstawie art. 203 § 1 i 4 K.p.c. w zw. z art. 469 K.p.c. w zw. z art. 355 § 1 K.p.c. orzekł jak w punkcie II wyroku.

SSO Tomasz Korzeń